

ROSHANI CHOKSHI

DİLEKLER TACI

Çeviren
Aslı Tümerkan

•»» GİRİŞ ««•

DAVETİYE

Vikram hoşnutsuzlukla, bu hissi değiştirip onu köeltmeyi bilecek kadar fazla zaman geçirmişti. Bu gece ise yılların birikimini kullanmadı. Onun yerine hoşnutsuzluğun asitli, ısırgan dişlerinin kalbini kemirmesine izin verdi. Ashramı oluşturan tahta kulübe ağına doğru yürürken, havada kahkahaların yankısı asılı kalmıştı. Herkesin bildiği bir espriye yabancı olan Vikram karanlıkta dikildi.

Sekiz yaşından beri her senenin bir kısmını ashramda diğer soyluların yanında eğitim alarak geçirmişti. Diğer herkes, krallıklarına dönüp derslerini hayata geçirmek zorunda kaldıkları yılın bu dönemine içerlerdi. Ama Vikram içerlemezdi. Ujjain'e her döndüğünde eğitiminin bir formalite olduğunu hatırlardı. Bir temeli olmadığını. O bunu tercih ediyordu. Beklentilerin olmaması, sınırlandırma korkusu olmadan öğrenebilmek ve onları dile getirmeye korkmadan görüşler edinebilmek anlamına geliyordu. Onun düşünceleri, sessizliğin verimli topraklarını tercih ediyordu. Sessizlik açıkgozlülüğü artırırđı; bu da Vikram'ın, babasının imparatorluğunun ona verdiği unvanı gönölsüzce de olsa kabul etmesine sebep olmuştu: Tilki Prens.

Ama açığöz olsa da olmasa da, ashrama girdiği anda başka bir prensin hükmetmek için evine çağrılışının kutlamalarını görmezden gelemeyecekti. Yakında Ujjain onu yurduna çağıracaktı. Sonra ne olacaktı? Günler birbirine karışacaktı. Umut kuruyup solacaktı. Konseyi kurnazlıkla alt etmek zorlaşacaktı. Konuşmak zorlaşacaktı. Yumruklarını sıktı. Kaç seneyi, daha fazlası için yaratılmış olduğuna inanarak geçirmişti? Bazen zihninin, görmezden gelinen prenslerin büyü yoluyla gölgelerden çıkarılıp onlara bir taç ve içinde yaşayacakları bir efsane verildiği masal ve halk hikâyeleri karmaşasından ibaret olduğunu düşünüyordu. Eskiden büyüünün gözlerinin önüne yeni bir dünya sereceği ânı bekleyip dururdu. Fakat zaman, umutlarını donuk ve ışıksız kılıyordu. Ujjain Konseyi bunun icabına bakmıştı.

Ashramın girişinin yakınındaki bir seremoni ateşinin sönmekte olan alevlerinin yanında bir bilge oturuyordu. Bir bilge bu saatte burada ne arıyordu? Boynunda altın bir firavunfaresi postu vardı. *Hayır, post değil.* Gerçek bir firavunfaresiydi. Hayvan uyuyordu.

Gözlerini açan bilge, “İşte geldin,” dedi. “Seni uzun zamandır bekliyorum, Tilki Prens.”

Vikram donakaldı, şüpheyile ürperdi. Kimse onu beklemezdi. Kimse onu aramazdı. Bilgenin boynundaki firavunfaresi esnedi. Hayvanın ağzından bir şey yuvarlandı. Vikram uzanıp soğuk ve sert bir şey hissettiğinde kalbi hızla atmaya başladı: Bir yakut. Yakut tuhaf bir ışıkla parlıyordu.

Firavunfaresi esneyerek... mücevher mi çıkarıyordu?

Firavunfaresinin burnuna vuran bilge, “Gösterişçi,” dedi.

Hayvanın kulakları sitemle indi. Kürkü karanlıkta parlıyordu. Gerçek altın kadar... büyü kadar parlaktı. Vikram çocukken büyüünün onu kurtaracağını düşünmüştü. Hatta büyüüyü hapsedmeye çalışmıştı. Bir keresinde dilekleri gerçekleşecek bir *yaksha* yakalamak için bir ağ kurmuş ve onun yerine, çok kızgın bir tavus kuşu yakalamıştı. Büyüdüğünde büyüüyü

yakalamayı denemeyi bırakmıştı. Ama umut etmeyi kesememişti. Yalnızca lafta ona ait olacak taht ile arasında yatan tek şey umuttu. Yakutu daha sıkı tuttu. Yakut nabız gibi attı ve yüzeyinde bir görüntü dans ederken titredi: Bu *kendi* görüntüsüydü. Tahtta oturuyordu. Güçlüydü. Özgürdü.

Vikram neredeyse yakutu düşürecekti. Büyü vücudunda asılı kalmıştı. Damarlarında yıldız ışığı akıyordu, bilge sırttı.

“Konuşamıyor musun? Merak etme, geçecek, küçük Tilki Prens. Belki de bütün sözcükler zihninde uçuşuyordur da uzanıp doğru kelimeyi seçemiyorsundur. Ama ben naziğim. Eh, belki de değilim. Nezaket fazla yumuşak bir şey. Ama yardımda bulunmayı çok severim. Şöyle demelisin: ‘Neden buradasın?’”

Şok içindeki Vikram’ın tek yapabildiği başını sallamak oldu.

Bilge gülümsedi. Bazen bir gülümseme incecik bir diş dizisinden biraz fazlasıydı. Bazen ise bir gülümseme dünyayı ikiye ayıran bir bıçaktı: gülümsemeden öncesi ve sonrası. Bilgenin gülümsemesi ikincisiydi. Hiçbir zaman endişelenmeyen Vikram, bütün dünyasının bu sırtıyla değişmek üzere olduğunu hissetti.

“Buradayım çünkü beni çağırdın, prensçik. Seni yüzyıl yaşlanırken gerçekleşecek bir oyuna davet etmek için buradayım. Zenginlik ve Hazineler Tanrısı’nın hayallerinin kokusunu aldığını ve iştahlı kalbinle kurnaz gülümsemeni bulana dek onu takip ettiğini söylemek için buradayım.”

Vikram’ın avucundaki yakut titreyip sarsıldı. Gözlerinin önünde kızıl ışıklar fışkırdı ve yakutun bir yakut değil, mücevher şeklinde bir davetiye olduğunu fark etti. Davetiye titredi... açılıp üzerinde şunlar yazan altın bir parşömene dönüştü:

ZENGİNLİK VE HAZİNELER TANRISI SİZİ EN DERİN SAYGILARIYLA,
DİLEKLER TURNUVASINA DAVET EDİYOR.

*Lütfen yeni aya kadar kapı gardiyanlarına bu yakutla
beraber gizli bir gerçek verin.*

Bu yakut iki yaşayanın girişi için geçerlidir.

*Kazanana yüreğinde yatan dilek bahşedilecektir.
Ama şimdiden arzunuzun zehirli bir şey olduğunu bilin.*

Vikram parşömene bakakaldı. İçinde bir yerlerde korkması gerektiğini biliyordu. Ama onu delip geçen umudun yanında korku sönük kalıyordu. *Daha fazlasını* arzulayan o gölgelerdeki tarafı, yaşı ilerledikçe çarpıklaşan bir çocukluk hayali değildi. Belki de her zaman bir önsezi olmuştu. Gözler önünde değil, ruha gömülü bir bilgi gibi. Gerçek ama gizli şeyler gibi.

Bilge başıyla yakuta işaret etti. “Bak ve seni neyin beklediğini gör.”

Vikram baktı ama hiçbir şey görmedi.

“Şarkı söylemeyi dene! Yakut sevildiğini hissetmek istiyor. Baştan çıkarılmak istiyor.”

Nihayet konuşabilen Vikram, “Benim şarkı söyleyişime baştan çıkarma diyemem,” dedi. “Esasında daha çok saygısızlık sayılır.”

“Gerçeği dışarı çıkmaya ikna eden şarkının sesi değildir. Samimiyetidir. Bak böyle...”

Bilge bir şarkı değil, bir hikâye şakıdı. Vikram’ın hikâyesini. Yakutta bir görüntü belirdi. Vikram bir eliyle İmparator’u kavırıyor, diğeriyle ise mavi bir çiçek demetini sımsıkı tutuyor-

du. Mücevherden sesler sızdı: mırıltılı memnuniyetsizlikler, “Ujjain vârisi” unvanının bir kahkaha arasında söylenilmesi. Vikram, Ujjain’ın ona vadettiği geleceği gördü: Güç maskesi takınmış, lüks dolu, işe yaramaz bir hayat. Kâbus gibi uzun bir hayat, günbegün durağanlık. Göğsü sıkıştı. Ölmeyi yeğlerdi. Bilgenin sesinde hiç tonlama yoktu. Ama sesinin serpiştirilmiş altın paralar gibi bir dokusu vardı.

*“Eğer bir taht istiyorsan oynaman gerek
Hazineler Tanrısı sever öyküleri ve oyunları
İstekli bir yürek gününü güzelleştirecek
Ya da yenilgilerini sayarak harcayabilirsin hayatını
Ama söyle, küçük prens, söyle oyunu oynayacağını
Eğer oynarsan bir partnerle, olmayacaksın asla aynı.”*

Ashram kulüpleri yakınlaştı ve ateşler topaz gibi ışıldadı. Bu fikir, Vikram’ın zihninde yer etti. Hayatını imkânsızı –gerçek güç, şöhret ve bir gelecek– istemek üzerine inşa etmişti ve şimdi aramayı kestiği anda büyü onu bulmuştu. Büyü, bütün o eski hayallerine hayat verip aklını o en korkunç soruyla doldurmuştu: *Ya gerçekten?..*

Tüm kalbiyle buna inanmak istemesine rağmen bilgenin sözleri duraksamasına sebep oldu.

“Neden partner dedin?”

“Davetin için mecburi.”

Vikram kaşlarını çatı. Ashramdaki prensler hiçbir zaman ona takım çalışması için güven vermemişti.

“Dudaklarında kan, yüreğinde dişler olanı, parıldayanı bul.”

“Zaten gözden kaçırmak zormuş gibi geliyor.”

Bilge, “Hele senin için daha da zor,” dedi. Sesi genişlemiş, etrafa yayılmıştı. Tam insansı değildi. Ses her yerden yükseliyor, gökyüzünden dökülüyor, topraktan fışkırıyordu. “Oyna-

yacağını söyle. Oyunu oynarsan imparatorluğunun sadece boş ismini değil, kendisini kazanabilirsin. Kabul etmek için sadece tek şansın var.”

Bilge ellerini alevlerden geçirdi. Mücevherler gibi görümler ellerinden döküldü:

Fildişi ve altından, yakalanmış yıldızların çırpınıp ışıklarını teslim ettikleri siyah akıntılarla yarılmış bir saray. Kapılarına oyulmuş kehanetler vardı ve tepesindeki gök, unutulmuş efsanelerin, suları yardığı dalgalı bir okyanustan başkası değildi. Binlerce *yaksha* ve *yakshini* buzlardan, dikenli orman bitkilerinden, göl sularından ve bulutlu zirvelerden geçiyordu. Vikram hayallerinin tadını almış ve daha fazlasına açmış gibi hissediyordu.

Büyü, kemiklerini çekiştirip ona bu hâlini geride bırakması için yalvardı. Vikram öne eğildi, kalbi şu âna yetişebilmek için hızla çarpıyordu.

“Evet,” diye mırıldandı.

Sanki başka bir şey diyebilecekmiş gibi.

An paramparça oldu. Dünya sessizce kendi hâline döndü.

Bilge, “Harika!” dedi. “Yeni ayda Alaka’da görüşürüz.”

“Alaka mı? Ama o bir... Yani o bir efsane *sanıyordum*.”

“Ah, sevgili çocuğum, oraya varmak oyunun yarısı.” Bilge göz kırptı. “İki yaşayanın girişi için geçerli!”

“Peki ya iki yaşayanın çıkışı?”

Bilge gülerek, “Seni sevdim,” dedi.

Bir anda kayboluverdi.

KISIM BİR

Ö KIZ

CANAVAR OLMAK GAURI

Ö da kapılarının diğer tarafında ölüm duruyordu. Bugün ölümle her zamanki deri ve zincir zırhımla değil, ipek ve makyaj zırhıyla karşı karşıya gelecektim. İnsan bir zırhın diğerinden daha güçlü olduğunu düşünebilir ama kırmızı bir dudak başlı başına bir eğri kılıçtır, sürmeli bir göz ise çelik uçlu bir ok kadar iyi hedef alabilir.

Ölüm bekliyor olabilirdi ama ben kraliçe olacaktım. Tahtımı geri almak için kandan ve kemikten bir yol açmak zorunda kalsam bile onu elde edecektim.

Ölüm bekleyebilirdi.

Banyo yakıcıydı ama bir zindanda altı ay geçirdikten sonra lüks hissettiriyordu. Banyo odasında tül gibi koku sütunları yavaş yavaş dolaşıyor, ciğerlerimi gül yağıyla dolduruyordu. Bir anlığına evime dair düşünceler beni boğdu. Kır çiçekleri, tepelere oyulmuş kumtaşı tapınaklar, uyumadan önce dualarımda isimlerini mırıldandığım insanlarla dolu yuvam. Yüreği hak etmediğim bir güvenle dolu Nalini'nin alaycı ve uygunsuz bir espiyle beklediği yuvam. Ama yuvam yok olmuştu. Abim

Skanda, Bharata'daki hiçbir ocağın beni hoş karşılamayacağını-
dan şimdiye kadar emin olmuş olmalıydı.

Beni Ujjain Prensi'yle ilk –ve de muhtemelen son– toplan-
tıma hazırlaması gereken Ujjainli nedime konuşmuyordu. Öte
yandan, insan ölüme mahkûm edilmek üzere olan birine ne
diyebilirdi ki? Beni neyin beklediğini biliyordum. Zindanımın
önündeki nöbetçilerden o kadarını anlamıştım. Bilgi istiyor-
dum, o yüzden inleyerek kâbus görüyormuş gibi yapmıştım.
Topallıyor gibi yapmıştım. Ünümün yalnızca söylentilerden
ibaret olduğunu düşünmelerini sağlamıştım. Hatta bir tanesi-
nin saçlarına dokunmasına ve belki de bana daha iyi yemek
getirmeye onu ikna edebileceğimi söylemesine izin vermiştim.
Dişlerimle boğazını parçalamaktansa ağladığım için hâlâ gu-
rur duyuyordum. Buna değmişti. İnsanlar ufak tefek, param-
parça görünen şeyleri rahatlatmak istemeye meyilliydi. Bana,
onlara bir kere daha gülümsersem ölümümü hızlı kılacakları-
nı söylemişlerdi. Bana gülümsememin söylenmesinden nefret
ediyordum. Ama artık nöbetçilerin devir sırasını biliyordum.
Hangilerinin savaş yaraları taşıdığını ve saraya nasıl girdikle-
rini biliyordum. Doğu kapısını hiçbir gözcünün korumadığını
biliyordum. Hangi askerlerin sakat dizlerine rağmen sırttıkla-
rını biliyordum. Nasıl kaçacağımı biliyordum.

Saçlarım ıslak iplikler hâlinde sırtıma dökülmüşken ipek
elbiseyi üzerime geçirdim. Bharata Prensesi'ne sert ketenler ve-
rilmemişti. Soyluluğun çok tuhaf faydaları oluyordu. Nedime
sessizce beni gümüş duvarların cilalı devasa aynalar oluşturdu-
ğu yan odaya götürdü.

Alçak bir masanın üzeri kokulu yağlarla dolu ince cam im-
biklerle, küçücük sürme şişeleriyle, inci ve karmin tozuyla dolu
ipek keselerle kaplıydı. Kamıştan fırçalar ve yazı araçları gibi
yontulmuş fildişleri ışıktaki parlıyordu. Yuva özlemi beni delip
geçti. Tanıdık makyaj malzemelerine uzanmamı engellemek

için ellerimi kenetlemek zorunda kaldım. Harem anaları bana bunları nasıl kullanacağını öğretmişti. Analarımın gözetiminde güzelliğin yaratılabileceğini öğrenmiştim. Nalini ve benim talimatlarımızla ise analarım ölümün güzellikte saklanabileceğini öğrenmişti.

Nalini, Bharata'ya katlanıp mücevherli firketeler oluşturan incecik hançerler sipariş etmişti. Birlikte analara kendilerini nasıl savunacaklarını öğretmiştik. Nalini'den önce, demircinin bana kılıçların dengesini öğretebilmesi için kırkma makasları çalıp tav ocağına sızardım. Babam askerlerle beraber eğitim almama izin vermiş, eğer bir şeyleri sakatlamaya niyetliysem bari sakatlayacaklarımın Bharata'nın düşmanları olmasını söylemişti. O öldüğünde, Bharata'nın eğitim alanı, Skanda'dan kaçıp sığınacak bir yer olmuştu. Orada güvendedim. Sadece güvende de değildim, kimseye *zarar* da vermiyordum. Sevdiğim insanları güvende tutmamın tek yolu asker olmaktı.

Bu, Skanda'nın bana yaptırdığı şeyleri telafi etme yolumdu.

Nedime çenemi çekiştirdi. Bir gereç aldı –yanlıştır– ve kırmızı pigmenti dudaklarıma sürdü.

“İzin ver ben...” diye konuşmaya başladım ama nedime beni susturdu.

“Eğer konuşursan o sivri gereci gözlerinin etrafında kullanırken elimin kaydığınan emin olurum.”

Bir prenses olsam da hâlâ onların düşmanıydım. Öfkesine saygı duyuyordum. Sadakatine de. Ama makyajımı düzgün yapmaması başka meseleydi. Gözlerimi kapayıp nedimenin ihtimamı altında irkilip kıpırdamamaya çalıştım. Kendimi burası dışında herhangi bir yerde hayal etmeye çalıştım ve hafızam beni kendi düşüncelerimden uzaklaştırıp on yaşındaki hâlime, ablam Maya Bharata'dan ayrıldığı için ağladığım zamana merhametle geri götürdü.

Dhina Ana gözyaşlarımı kurulayıp beni kucağına almış ve o gün için makyajını yaparken izlememe izin vermişti.

Kendimizi bu şekilde koruruz, beti. Suratımıza nasıl hakaretler veya acılar savrulursa savrulsun, bunlar bizim bariyerlerimizdir. Ne kadar paramparça hissederseniz hissedelim, acı çeken tek şey yüzümüzdeki boya olur.

Boyayı her zaman silebiliriz.

Yumuşak bir fırça yanağımda dolaşıp tenime incecik dövülmüş inci tozları serpiştirdi. Bu tozun, teni binlerce şafak kadar göz kamaştırıcı hâle getirebileceğini harem analarımdan biliyordum. Ayrıca eğer bu toz gözlerinize kaçarsa taneciklerin ağlamanıza yol açabileceğini ve geçici olarak görmenizi engelleyeceğini de biliyordum.

Tozun kokusu eski ve tanıdık bir pelerin gibi üzerime çöktü. Derin derin nefes aldım, tekrar on altı yaşındaydım, sarayın muson kutlmasına hazırlanıyordum. Arjun bir fenere benzediğimi söylemişti ve ona dilimi çıkarmıştım. Nalini de oradaydı, meydan okurcasına kendi halkının kıyafetini giyiyordu: İpekten dokunmuş, üzerine ay şeklinde binlerce ayna dikili bir *salwar kameez*in etrafına sardığı kırmızı desenli bir kuşak.

Bir sene sonra Arjun general olduğunda ona Skanda'dan tahtı almayı amaçladığımı söylemiştim. Halkımı Skanda'nın yönetiminden mümkün olduğunca korumuştum. Ama kenarda bekleyemezdim. Artık değil. Arjun hiç sorgulamadan, hayatını ve askerlerini benim davama adayacağına ant içmişti. Altı ay sonra, tahtı abimden almak için hamlemi yapmıştım. Abim kurnazdı ama hükümdarlığından önce hayatını korurdu. Arjun ve askerleri, tahtı ele geçirme çabamı desteklediği için gücün kan dökülmeden geçişini sağlayabileceğimi düşünmüştüm.

Yanılmışım.

Tahtı almaya çalıştığım gece en iyi zırhımı kuşanmıştım: dökmeyeceğim kanlar için kan kırmızısı dudaklar ve edindiğim gizlilik için gece siyahı sürme. Nemli, taştan bir kemerin altında en iyi bir avuç askerimle beklerkenki korkumu, nasıl kısık sesle küfrettiğimi hatırlıyordum. Taşların aralarına sıkı-

şık, soluk, inci ve ceset kadar beyaz mantarları hatırlıyordum. Karanlıkta görebildiğim tek şey onlardı. Taht odasına girişimi hatırlıyordum. Konuşmamı o kadar çok kez çalışmışım ki neler olduğunu fark ettiğimde başka kelime bulamamışım. Ama yerdeki cesetleri, gece göğünü bir yumurta gibi ikiye ayıran yıldırımını hatırlıyordum. Abimin yanında duran Arjun'un yüz ifadesini hatırlıyordum: Sakindi. Olacakları zaten biliyordu.

Yüzüme ayna tutan nedime, "Bitti," dedi.

Gözlerim kırpışarak açıldı. Yansımamı görünce yüzümü ekşittim. Kırmızı pigment dudaklarımın dışına taşmıştı, dudagımı kalın ve kanla lekelenmiş gibi gösteriyordu. Sürme eşit yayılmamıştı. Gözlerim morarmış gibi görünüyordu.

Nedime alayla yaltaklanan bir sesle, "Sana yakıştı, Prenses," dedi. "Şimdi gülümse ve bana Bharata'nın Cevheri'nin meşhur gamzeli gülümsemesini göster."

Çok az insan "meşhur gamzeli gülümsememin" bir yara izi olduğunu biliyordu. Dokuz yaşındayken bir *rakshan*ın tahta heykeli gerçekmiş ve beni yemeyi planlıyormuş gibi yaparken kendimi kör bir kırkma makasıyla kesmişim. *Kader sana gülümüyor, çocuğum. Yara izlerin bile çok hoş*, demişti Dhina Ana. Büyüdükçe, yara izi bana eğer buna izin verirseniz insanların neyi görmeyi seçeceğini hatırlamaya başlamıştı. O yüzden nedimeye gülümsedim ve çok küçük yaştan itibaren çok sivri şeyleri kullanmayı öğrenmeye başlamış bir kızın yarası yerine gamzeli bir gülümseme gördüğünü umdum.

Nedimenin gözleri yüzümden boynumdaki safir kolyeye kaydı. İçgüdüsel olarak kolyeyi kavradım.

Avucunu uzattı. "Prens sana bizzat vermediği bir şeyi takmandan hoşlanmayacaktır."

"Şansımı denerim."

Elimde ablam Maya'dan kalan tek şey buydu. Onu vermeyecektim.

Ablamın kolyesi bir mücevherden fazlasıydı. Maya'nın

Bharata'ya döndüğü gün onu tanıyamamıştım. Ablam değişmişti. Bir dünyanın zarla kaplı gerçekliğini yırtıp atmış ve altın da daha muazzam bir şey görmüş gibiydi. Sonra bir ay ışıyla gölgenin arasına fırlayıp kaybolmuştu. Kolye bana Maya'nın yaptığı gibi kendim için yaşamayı hatırlatıyordu. Ama aynı zamanda bana kaybı da hatırlatıyordu. Engin, ağır bir büyü kardeşimi çalmıştı ve kolyeye ne zaman baksam kontrol edemediğim şeylere güvenmemeyi hatırlıyordum. Kolye bana kendime güvenmemi hatırlatıyordu. Başka hiçbir şeye ve hiç kimseye güvenmemem gerektiğini. Kolyenin anlamlarına sadece inanmak istemekle kalmıyordum. Bunları hatırlamaya ihtiyacım vardı. Kolyeyi vereceğime ölürdüm.

"Kolyeyi bayağı beğendim. Belki de ben takarım," dedi nedime. "Ver bana. Hemen."

Kolyeyi kavradı. Kolları ince olmasına rağmen parmakları güçlüydü. Derimi çimdikleyip kolyenin klipsini tırmaladı.

"Ver. Şunu. Bana," dedi tıslarcasına. Kemikli dirseğiyle boynumu hedef aldı ama darbeyi durdurdum.

"Sana zarar vermek istemiyorum."

"Bana zarar veremezsin. Nöbetçiler ne kadar güçsüz olduğunu söyledi. Ayrıca sen burada hiç kimsesin," dedi nedime. Gözleri ateşlenmiş gibi parlıyordu. "Kolyeyi bana ver. Senin için ne önemi var ki? Aldığın onca şeyden sonra? En azından senden bunu alamaz mıyım? Tek bir lanet kolyeyi?"

Sözleri içimi acıttı. Öldürmekten zevk almıyordum. Ama başkasının kine karşı kendi hayatımı seçmekte hiçbir zaman tereddüt etmezdim.

"Özür dilerim," dedim boğuk bir sesle ve elini boynumdan indirdim. Daha önce nazik davranıyordum, önümde duran bu incecik, kalbi kırık şeye zarar vermemek için dikkatliydim. Bu sefer ise nedime geriye doğru savruldu, yüzü şok ve öfkeyle parladı.

Belki de kız sevgilisini, nişanlısını, babasını veya abisini

kaybetmişti. Kendime önemseme *izni* veremezdim. Bu dersi küçükken öğrenmiştim. Bir keresinde haremın hayvanat bahçesindeki kuşları serbest bırakmışım. Skanda bunu öğrendiğinde odamın zeminini parçalanmış kanatlarla kaplamış ve bana ahmak kuşlar için en güvenli yerin kafesler olduğunu söylemişti. Başka bir sefer, Skanda Dhina Ana'yı cezalandırmış ve saray aşçıların onı akşam yemeği göndermesini yasaklamıştı. Dhina Ana'ya yemeğimin yarısını vermiştim. Skanda beni bir hafta aç bırakmıştı. Bunlar benden başka kimsenin zarar görmediği durumlardı. Abim bana pek çok şey öğretmişti ama bir tanesi hepsinden önemliydi: Bencillik hayatta kalmak demekti.

Önemsemek geleceğime mal olmuştu. Önemsemek Skanda'nın beni avucunun içine almasına sebep olmuş ve istemediğim şeyleri yapmaya zorlamıştı. Önemsemek tahtımı elimden almış ve sevdiğim her şeyi lanetlemişti. Tek önemli olan buydu.

Nedime öne atıldığında harekete geçtim. Ayağımı baldırının altına geçirip çektim. Sağ yumruğumu yüzüne gelene kadar savurdum – yapmam gerekenden, ihtiyacım olandan daha sert bir şekilde. Kız canı yanmış bir haykırıyla geri düştü ve ince altın bir masayı devirdi. Havaya bir parfüm bulutu fışkırdı. O anda dünya şeker, gül ve kan tadındaydı. Göğsüm hızla inip kalkarken geriye doğru bir adım attım. Kızın kalkıp karşı koymasını bekledim ama kalkmadı. Bağdaş kurup kolları ince kurgularına sarılı bir şekilde oturdu. Ağlıyordu.

“Abimi aldın. O senin değildi. O benimdi,” dedi. Sesi kafası karışık gibi geliyordu. Genç. Yanakları gözyaşlarıyla çizgi çizgi olmuştu.

“Sen bir canavarsın,” dedi.

Kolyeyi tuttum.

“Hepimizin bir şey olması gerek.”

YANAN GÜLLER GAURI

Nöbetçiler bileklerimi çözüp beni kırmızı bir odaya tıktı. Onlar gittikten sonra makyaj masasından aşırđığım küçük, inci tozu kesesini çıkardım. Zayıf planımı aklımda tekrarladım: *Tozu gözlerine fırlat, ağzını bağla, silahlarını çal.* Prens ses çıkarırsa hançeri boğazına dayayıp onu esir alacaktım. Eğer ses çıkarmazsa kendi hayatına karşılık beni serbest bırakmasını sağlayacaktım. Kendi başıma çok ilerleyemeyeceğimi biliyordum ama çoğu insan rüşvet kabul ederdi ve rüşvetin işe yaramadığı yerde tehditler her zaman işe yarardı.

Beni taht odasına götürmediklerine memnundum. En son bir taht odasındaiken Skanda krallığa dair umutlarımı söküp almış ve geleceğimi mahvetmişti.

Arjun gözlerime bakamıyordu. Yeni gelini ve en iyi arkadaşım odaya getirildiğinde de bakışlarını yerden ayırmamıştı. Nalini dizlerinin üzerine çökmüşüü. Bakışları telaşlıydı: Bir bana, bir Arjun'a, bir de yerdeki ölümlere bakıyordu. Skanda'nın bıçağı boğazına dayanmıştı, o kadar keskin ve yakındı ki derisinde kan damlacıkları belirmeye başlamıştı.

"Ne istediğini biliyorum," dedi Skanda.

Gözlerimi yumup hatırayı zihnimden uzaklaştırdım. Odada etrafıma bakıp, saldırmak için en iyi pozisyonun hangi köşe olduğunu düşündüm. Bir duvar gül kafesiyle kaplıydı. Göğsüm sıkıştı. Eskiden gül yetiştirdim. Her zafer için bir gül kafesi. Dikenlerle çevrili kan kırmızısı yaprakların açmasını izlemeyi çok severdim. Onlara bakmak bana halkımın sevgisini hatırlattırdı: Hayat kadar kırmızı. Skanda, beni Ujjain'e sürmeden bir ay önce sarhoş bir hâlde onları ateşe vermişti. Ben yanlarına vardığımda çok geçti. Her bir yaprak kıvrılıp kararmıştı.

"O çiçeklerin Bharata'nın sana olan sevgisinin sembolü olduğunu düşünüyorsun," demişti dili dolaşarak. "Bunu görmeni istiyorum, küçük kardeşim. Planladığın, sevdiğin ve ilgilendiğin her şeyin yanıp kül olmasının ne kadar kolay olduğunu görmeni istiyorum."

Yanan güllerin nasıl görüntüğünü asla unutmayacaktım. Onca kızıl yaprağın akkor ve hiddetli hâlini. Güneşin, bir tutulma gökte onu yutmadan önceki son parıltısı gibi.

"Şu anda seni sevdiklerini sanıyorsun ama bu uzun sürmeyecek. Gül sensin. Onlar değil. Onlar alevler. Alevler seni tamamen sarana dek ne kadar hızlı yanacağını asla anlamayacaksın. Benim çizdiğim çizgiden dışarı tek bir adım atarsan seni ateşe verirler."

Sırtımı güllere verdim.

Odanın bir köşesini seçtim, sonra dişlerimi yanağımın içine geçirdim. Bu ilk savaşımdan önce edindiğim bir alışkanlıktı. Gerginlikten dişlerim titriyordu, o yüzden bir ayna çıkarıp kendime dik dik bakmıştım. Dik dik bakmak işe yaramamıştı ama yüzümdeki ifadeyi sevmiştim. Ufak hareketler elmacık kemiklerimi palalar kadar sivri göstermişti. Üstelik dudaklarımı gerdiğimde *tehlikeli* hissetmişim, dişlerimin arkasında bıçaklar saklıyormuş gibi. Yanaklarımı ısırarak savaş geleneği olmuştu. Bugün ise savaşa gidiyordum.

Uzakta bir kapı gıcırdadı. Ujjain Prensi hakkında bildiklerimi aklımdan geçirdim. Ona Tilki Prens diyorlardı. Bazı askerlerin ismini kıskançlıkla söylemesine bakılırsa bu, yüzünün hay-

vani hatlarından dolayı aldığı bir takma isim değildi. Her yılın bir kısmını bütün soyluların oğullarını gönderdiği bir ashramda geçiriyordu. Söylentilere göre dâhiydi. *Bu iyi değildi*. Silahlar konusunda zayıftı. *Harika*. Nöbetçiler onun konseydeki sınavının hikâyesini anlatmayı seviyordu. Prens Vikram'ın Ujjain vârisi ilan edilmek için üç görev tamamlaması gerekiyordu: ölümlere can vermek, asla yanmayan bir alevi tutmak ve dünyadaki en güçlü silahı konseye teslim etmek. İlk görev için bir parça ağaç kabuğunu oyup bir bıçak yaparak elden çıkarılmış şeylere bile bir amaçla yeni bir hayat verilebileceğini kanıtlamıştı. İkinci görev için bin kavanoz ateş böceğini serbest bırakıp küçük böcekleri elinde tutarak asla yanmayan bir alevi tutabileceğini kanıtlamıştı. Son görev için ise konseyi zehirlediğini söylemişti. Panzehiri çaresizce isteyen konsey onu Ujjain'in vârisi ilan etmişti. Tilki Prens bunun üzerine yalan söylediğini açıklamış ve inancın dünyadaki en güçlü silah olduğunu kanıtlamıştı.

Bu hikâyeyi her duyduğumda gözlerimi deviriyordum. Bu, kıpır kıpır hayal güçleri olan köylülerin ateşin başında uyduracağı bir hikâyeye benziyordu. Onun hakkında bir söylenti daha duymuştum. Ebeveynleriyle ilgili bir şey. İmparator'un merhametini uyandıran bir öksüz olduğu. Ama zalim İmparator'un bu şekilde duygulanacağına şüpheliydim. Nöbetçiler bana İmparator'un yanında, ona karşı gelmeye cüret edecek herkesin boğazını parçalayabilecek dev hayvanlar bulundurduğunu söylemişti.

Koridorun ilerisinden ayak sesleri geldi. İpek, inci tozu kesesini sımsıkı tuttum. Prens zeki ve dilbaz olabilirdi ama kimse konuşarak ölümden kurtulamazdı ve ona konuşma şansı veremeyecektim. Tüm edindiğim bilgiler onun benimle boy ölçüşemeyeceğini gösteriyordu. Birkaç saniye içinde dizlerinin üzerinde, hayatını bağışlamam için yalvarıyor olacaktı.

Son bir kapı açıldı.

Tilki Prens gelmişti.

KIŞ KARASI VIKRAM

Vikram'ın gözlerinin önünde son iki gün bulanık bir şekilde belirdi. Ujjain'den bir elçi, onu saraya geri götürmek için ashramda bekliyordu. Elçinin dediği şeyleri doğru düzgün duymamıştı bile. Diplomatik bir acil durumla ilgili bir şeyler. Vikram onu görmezden gelmişti. Düşünceleri başka bir yerdeydi, yakutunun içine hapsolmuştu. Şimdi bile, sanki kemikleri büyü vaadini emmiş ve kendi içine zar zor sığırmış gibi derisi fazla sıkı geliyordu. Ujjain taht odasının önünde durup pencereden dışarı bir bakış attı. Yeni bir gelecek ona sesleniyordu. Bedeni huzursuzdu. Açtı. Kapılar açıldı. Kuş sesleri, kabaran tüyler ve pençelerin tırmalama sesi kulaklarını doldurdu:

“Majesteleri sizi bekliyor, Prens Vikramaditya.”

Son on yıl içinde babası taht odasını hayvanat bahçesine çevirmişti. Tavan erişilemeyecek kadar yukarıya uzanıyor, pencerelerden içeriye sıcak gün ışığı doluyordu. Duvar kilimleri kuş pislikleriyle kaplanmıştı. Dev kilimlerin iplikleri, çeşitli hayvanların pençeleriyle sökülüyordu.

“Oğlum!” dedi İmparator Pururavas.

Vikram gülümsedi. Cüsseli ve gözlerini kaybetmeye yakın olan babası ileri doğru sendeleyerek yürüdü. Bir omzunda tek gözlü bir altın maymun oturuyordu. Yanında ihtişamlı bir leopar yürüyordu. Pençelerinden biri eksikti ama hayvan sarayın yarısından daha soylu gözüküyordu. Babasının yanında koruyucu bir edayla duruyor, Zamana karşı onu dik tutmak istercesine yaşlı İmparator’a yaslanıyordu.

Vikram hayvanlara baktı. “Bakıyorum da zayıf ve savunmasız şeyleri toplama hobini yitirmemişsin.”

İmparator burnundan soludu. “Şikâyet ettiklerini görmüyorum.”

“Neden şikâyet etsinler ki? Minnettarlar. Ben de öyleyim.”

İmparator kızardı. “Sen kurtardığım mahvolmuş bir şey değilsin.”

Değil miydi? On bir sene önce İmparator onu bir uçurumun kenarına sinmiş hâlde bulmuştu. Uzuvarları ve derisi sağlamdı ama yüreği paramparça olmuştu ve canını acıtıyordu. Vikram, İmparator’un o gün onda ne gördüğünü hiç bilmiyordu. Ona birkaç altın verip gidebilirdi. Ama bunu yapmamıştı. Onu saraya getirmiş, yüreğindeki boşluğu doldurmuş ve başına bir taç yerleştirmişti.

“O ashramda seni besliyorlar mı?” diye sordu Pururavas. Vikram’ın kaburgalarını dürttü. “Zamanını koşarak geçirmeyi bırak. Kemiklerin çıkmış.”

“Kilon yok demek istiyorsun.”

“Bir *moringa* gibi sıkışmışsın!”

“Daha uzun demek istiyorsun.”

Babası güldü. “Kelimelerle aran hep iyiydi zaten. İyi bir hükümdar olacaksın.”

Vikram kendini durduramadan, “Kukla demek istiyorsun,” dedi.

İmparator'un yüzü düştü. "Yine başlama, oğlum. Belki zamanla konseyi senin takdirine uymaya ikna edebilirsin. Doğuştan prensler kadar zekisin."

Vikram konseyi ikna etme düşüncesiyle boğulur gibi oldu. Kraliyet Sınavı'nı önüne koyduklarında bunu zaten denemişti. Onlara yeni bir hayatı, asla yanmayan bir alevi ve en güçlü silahı sadece bir parça tahta, parlak bir böcek ve bir yalanla göstermişti. Ama başarısının, ya da bazılarının hâlâ hitap ettiği üzere performansının, ona tek kazandırdığı bir takma isim ve şöhret olmuştu.

"Beni neden buraya getirdin, baba?" diye sordu. "Elçin diplomatik bir acil durum söz konusu olduğunu söyledi. Leopar maymunla kavga mı ediyor?"

Burnunu patisinin üzerine dayamış olan leopar öfkeyle soludu.

"Çok tuhaf bir durum. Bharata bizimle barış görüşmelerine girmeye hazır. Ama ancak bize gönderilen bir tutsağı herkesin önünde idam edersek. Fakat tutsak Prenses Gauri."

Vikram'ın kaşları havaya kalktı.

"... Bharata'nın Cevheri mi?" diye dudak büktü. Bu çok saçma bir unvandı. Sonra kendi halkının onu sivri dişli, pofuduk kuyruklu bir hayvana benzettiğini hatırladı ve gülümsemeyi bıraktı. "Raca Skanda'dan sonra tahtın vârisinin o olduğunu sanıyordum. Bunca zamandan sonra Raca Skanda'nın bir çocuğu olduğuna şüpheliyim. Neden onun ölmesini istiyorlar ki?"

"Söylemiyorlar."

Vikram, Prenses'i ilk duyduğunda içine bir kıskançlık sızısı saplanmıştı. Doğru yerde doğmak dışında tahtı hak etmek için ne yapmıştı? Bir savaşçı olarak ünlenmişti ama ünler güvenilirmezdi. Genelde iç içe geçmiş dedikodulardan başka bir şey çıkmazlardı. Vikram'ın aksine, prenses muhtemelen hiçbir şey için savaşmak zorunda kalmamıştı.

“Ujjain Konseyi bunu değerlendirmeye hazır mı? Bu tuzak olabilir. Sevilen bir prensesin şehit edilmesinden daha fazla sa-
vaş çıkaracak bir şey yok. Hepimiz katlediliriz.”

“Konsey idamı senin bildirmeni istiyor. Bu ilk fermanın olur
ve Bharata’yla bir antlaşma başlatır.”

“Önce kansız bir anlaşma deneyeceklerini düşünürdüm.”

Öğrendiğı bir başka hüküm dersi de şuydu: Onlara karşı ka-
zanamazsan, onlarla evlen. İmparator kızardı.

“Bunu önerdik ama... ölmesini yeğliyorlar.”

“Sanırım bu da bir tür merhamet.”

Kelimeler onu etkisi altına almıştı. *Bu ilk fermanın olur.* Yüre-
ğı ezildi. Sadece babası ve konsey, onun Pururavas’ın biyolojik
oğlu olmadığını biliyordu. Krallıktaki diğerk herkes onun hasta-
lıklı bir çocuk olduğuna, yedi yaşına gelene dek kraliyet etkin-
likleri için fazla zayıf olduğuna inanıyordu. Babası kan bağının
önemli olmadığına inanıyordu. Ama konsey böyle düşünmü-
yordu. Onlara göre Vikram her zaman gücün sadece bir illüz-
yonu olacaktı, gerçek dizginler ise katılmasına izin verilmediğı
toplantılarda tutulacaktı.

“*Benim* ilk kraliyet emrim olarak Prenses’in idamını duyur-
mamı istiyorsun. Peki ya sen?”

“Ben daha çok danışman rolünü üstleneceğim.”

“Hayır. İşler kötüye giderse takviye görevi göreceksin.”

“Vikram, ben...”

“Konsey bu karardan emin değıl o yüzden bu planı yeni bir
yüzle duyuracaklar. Plan iyi karşılanmazsa taht iddiamı redde-
dip seni tekrar hükümdar yapacaklar.”

“Bu en kötü senaryo, çocuğum,” dedi. Hakkını vermek ge-
rekirse yalan söylememişti. Yine de sesi hafifçe titremişti.

Vikram soğukça, “Dikkatli ol, baba. Biri beni evlat edindiğı-
ni duyabilir,” dedi. “Ama bu nasıl istedikleri şekilde ilerleyebi-
lir? Konsey savaş istemiyor.”

Sonra birden taşlar yerine oturdu.

Vikram öfkenin yüreğini ele geçirmesini bekledi ama hiçbir şey hissetmiyordu. Bir anlığına dünya küçülüp sadece bu hayvanat bahçesinden ibaret kaldı; içinde harap hâlde ipekler, sakat hayvanlar ve kuş pislikleri dışında hiçbir şey yoktu.

Usluca, “Tabii ki,” dedi. “Konsey savaş istemiyor. Sadece aynı anda iki hatadan birden kurtulmaya bakıyorlar. Bharata’nın halk kahramanını ortadan kaldıracaklar ve Bharata sözlerini yerine getirmezse halkın öfkesini kabul edecekler. İyi niyet göstergesi olarak beni ‘güçten’ alacaklar ve muhtemelen hayatımın geri kalanı boyunca bir ashramda yaşamaya zorlayacaklar. Her şey planlandığı gibi giderse Bharata’nın halk kahramanı yine de ortadan kaldırılmış olacak ve ben de kukla kral olarak tahtta kalacağım. Çok zekice. Neredeyse onları tebrik edeceğim.”

Pururavas’ın omuzları düşünce Vikram yumuşadı. Babası tatlılıkla vahşi bir leoparı başını kucağına koymaya ikna edebilirdi ama asla konseyi Vikram’ı gerçek bir kral yapmaya ikna edemezdi. On yıllar boyu süren rehabet, İmparator’un sesinin özünü emip bitirmişti. Taht odası bir güç koltuğu olmalıydı ama babasının hükmünde yaralı hayvanların oyun parkı olmuştu.

“Konseyden her zaman sana iyi bakılacağını ve işler kötüye giderse gelecek sene içinde sana af çıkarılacağını sözünü aldım,” dedi titreyen bir sesle. “Statünü koruyacaksın ve sana toprak verilecek. Bir de kral rolünün avantajını kullanarak sana avantajlı bir evlilik...”

“Hayır.”

Vikram’ın eli yanına düşüp pantolonlu bacağına çarptı. Avucuna sivri bir şey geldi. Yakut. *Oyunu oynarsan imparatorluğunun sadece boş ismini değil, kendisini kazanabilirsin.* Burada yeterince kalmıştı. Damarlarında ateş akıyor gibiydi. Bu hayatı değiştirebilirdi.

“İsteddiğini yapacağım, baba.”

Pururavas kaşını kaldırdı. “Karşılığında ne istiyorsun?”

“Hareketlerim bu kadar tahmin edilebilir mi? Karşılıksız bir şey vermiyor muyum?” diye soran Vikram sırtıttı. “Şimdi ne isteyeceğimden bahsedince, bana tahta geçmeden önce bir aylığına uzaklaşmak istediğimi hatırlattın. İmparatorluğun tarihinde vârisin bir ayını uzakta derin düşüncelerle geçirmesi âdettendir. Aynı şeyi sen de yaptın, baba. Kukla kral olsam da olmasam da konsey geleneklere uyuyormuşum gibi görünmemi istiyor olmalı.”

Babası ona uyanık uyanık baktı, sonra iç çekti.

“Geleneklere kesinlikle karşı olan birisin, bu da nereden çıktı?”

Vikram, “Vatanseverlik?” diye denedi.

Pururavas kollarını kavuşturdu. “Sebep vatanseverlik değil. Nereye gideceksin?”

“Nereye gideceğimi biliyorum. Oraya nasıl varılacağını bulmam gerekiyor.”

“Bilmece gibi konuşuyorsun.”

“Kelimelerle aram hep iyi olmuştur.”

Gözleri yaşlarla parlayan İmparator, “Bir ay,” dedi. “Sana daha fazla zaman kazandırمام. Ama Prenses’e söyle. Konsey’in senin onunla konuştuğunu bilmesi gerek.”

Vikram yüzünü ekşitti. “Gitmeden önce bir kızı ölüme mahkûm etmemi mi istiyorsun?”

“Kral olmak istiyorsun, değil mi?”

Vikram babasının hayvanlar salonundan çıktı. Nöbetçiler onu parlak ve canlı bir kırmızıya boyanmış bir koridordan geçirdi. Vikram elleriyle oynadı. Gitmeden istediği son şey hayatı için yalvaran, yatıştırılmaz bir prenesti. Onunla hiç tanışmamıştı. Ne diyecekti? “Tanıştığımıza memnun oldum. Ayrıca krallığım şafak vaktinde sizi idam edecek. Hoşça kalın.”

Homurdanmasını bastırdı, kapıyı ardına kadar açtı ve bulunduğu ilk sandalyeye çöktü. Prenses Gauri pencerelerin yanında duruyordu, vücudu ışığı engelliyordu. Uzun boyluydu. Nere-

deyse bir erkek kadar uzundu. Ama Vikram'ı durduran onun gözleri oldu. Kış geceleri kadar karaydılar. Uyku kadar karaydılar. Bir anlığına Vikram'ı sersemlettiler.

Vikram konuşmadan kız ona doğru koştu. Dudaklarına kan bulaşmış gibiydi. Eğer bir rüyaya benziyorsa, bu sadece Vikram'ın zihninin onun esasında bir kâbus olduğunu fark etmesini engellemek içindi.

Ellerinde bir şey tehlikeyle parlıyordu. Vikram sandalyeden fırladı. Arkasında bir sürü küfür duydu, sonra da bir kırılma sesi. Bharata'nın Cevheri sandalyenin bacağına kırmıştı ve başının üzerinde tutuyordu. Vikram bu çıldırmış prensesi mantıkla ikna etmeye hazırdı ki nefesi kesildi. Kızın etrafındaki hava, ısıldayan taneciklerle kaplıydı. Kız parılıyordu.

Dudaklarında kan, yüreğinde dişler olanı, parıldayanı bul.

Sonra kız konuştu:

“Bana yaklaşırsan seni o kadar hızlı öldürürüm ki yardım çağırmaya zamanın bile olmaz.”